

Най послѣ откъснѣ едно отъ бѣлытъ
костяны кончета на сетрето си, написа
отъ едижтѣ странѣ *Сибирѣ*, о отъ дру-
гѣтѣ *Софія*, и го подвѣрли на въздухъ.
И като паднѣ прѣдъ нозѣтъ му, зе го и
прочете че бѣ паднѣло *Софія*. „Тѣй бы-
ло орисано“ рече и като угаси свѣщъта
разтреперанѣ, подписа, опипомѣ на прок-
летжтѣ онѣзи книгѣ четирнадесетѣтъ
буквы на бѣсчестіето си. Подирѣ това
прибѣрза да си легне и тегли покрывкѣ-
тѣ си врѣзъ лицето си, защото бѣ нас-
трѣхнѣтъ и скърцаше зѣби, и въз-
дышаше отъ дълбокѣ души. Но малко
по малко уталожѣ ся, вѣщѣи ся си заспа
дълбоко. На присъннуваніе видѣ на сѣнѣ
че бѣше съ бащѣ си въ еднахъ улицѣ
пѣлихъ съ Поляцы, които бѣхѣ наредены
наредѣ за да ги глѣдатъ като минуватѣ;
и като възви главѣ съгледа че ги по-
казвахѣ съ прѣстъ единѣ на другы и ся
смѣяхѣ съ гласѣ. И баща му ся обѣр-
нѣ та го попыта: „Да ли сме смѣшны
нѣщо? защо ли ся подсмиватѣ? Вол-
сковци сѣ Волсковци.“ Внезапно пакѣ
баща му ся изгуби; но слѣдѣ малко ви-
дѣ го съ отсѣченѣ главѣ, че му Выка-
ше; Бѣсчестіето е смѣрътъ! Ты си пове-